CSODAKUNYHÓ

Lovagok között

Mary Pope Osborne

CSODAKUNYHÓ

Lovagok között

Mary Pope Osborne

animus®
Budapest, 2009

A mű eredeti címe:
The Knight at Down

Megjelent a Magic Tree House™ sorozatban
A Magic Tree House™ Mary Pope Osborne bejegyzett védjegye

Copyright © Mary Pope Osborne 1993 (szöveg)
Copyright © Sal Murdocca 1993 (illusztráció)

Magyar kiadás © Animus Kiadó, 2009
A Random House Children's Books engedélyével

Fordította: Tényi Zsuzsanna

magyar nyomdatermék
NYOMDA- ÉS PAPÍRIPARI SZÖVETSÉG

ISBN 978 963 9884 57 1

Kiadta az Animus Kiadó 2009-ben
1301 Bp. Pf. 33
info@animus.hu
www.animus.hu
Az 1795-ben alapított
Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők
Egyesülésének tagja

Felelős kiadó: Balázs István

Szerkesztette: Gimes Katalin
Borító: Beleznai Kornél

Nyomdai előkészítés és tipográfia: Scriptor Kft.

A nyomtatás és a kötés
az ALFÖLDI NYOMDA Zrt. munkája
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Gyerekek írták a Csodakunyhó-sorozat szerzőjének:

Bárcsak az összes könyvet egy aranykulcsos üvegszekrényben tarthatnám! – Luke R.

Imádom a könyveidet, mert mókásak és izgalmasak. – Michael C.

Olyan író szeretnék lenni, mint te. – Meghan G.

Remélem, több mint száz Jack és Annie-könyv jelenik meg! – Brock G.

Könyveid az álmok világába repítettek. – Kurt K.

Te vagy a legjobb író! – Heather O.

Keresd a Csodakunyhó könyveket!

Már megjelent:
Dinoszauruszok földjén

Előkészületben:
Múmiák nyomában
Kalózok hajóján

Tartalomjegyzék

1. A sötét erdő! 8
2. Újra otthon 16
3. Keresztül a hídon 23
4. A kastélyban 30
5. Fogságban 36
6. Tadamm! 42
7. A titkos folyósó 48
8. A lovag 56
9. Holdfényben 62
10. A titokra fény derül 68

M

1.

A sötét erdő!

Jack nem tudott aludni. Fölvette a szemüvegét, és megnézte az órát. Fél hatot mutatott.

Korai volna felkelni.

Annyi különös dolog történt tegnap, hogy egyre csak azokon járt az esze.

Fölkapcsolta a lámpát. Elővette a jegyzetfüzetét. Ránézett a listára, amelyet lefekvés előtt készített:

- *Megtaláltunk a csodakunyhót az erdőben.*

- *Egy csomó könyvet találtunk benne.*
- *Rámutattam, egy repülő őshüllő képére.*
- *Azt kívántam, bárcsak láthatnám igazából.*
- *Visszarepültünk az időben a dinoszauruszok korába.*
- *Rámutattam a városi erdő képére.*
- *Azt kívántam, bár otthon lennénk.*
- *Hazaérkeztünk.*

Jack megigazította a szemüvegét. Ki hinné el mindezt? Anya nem. Apa sem. A tanító néni, Watkins kisasszony sem. Csak hétéves kishúga, Annie. Ugyanis vele együtt járt tegnap a dinoszauruszok világában.

– Nem tudsz aludni? – Annie volt az, ott állt az ajtóban.

– Nem – válaszolta Jack.

– Én sem – sóhajtott a kishúga. – Mit csinálsz?

Odament Jackhez, belekukucskált a jegyzetfüzetébe, és elolvasta a listát.

– Nem akarsz írni az aranyérméről? – kérdezte.

– Nem érme, hanem medál! – javította ki Jack. A lista aljára odabigyesztett egy M betűt.

– Nem akarsz írni a varázslóról sem? – kérdezte a húga. – Mert biztos varázsló volt, aki a fakunyhót építette az erdőben. Könyveket tett bele. És elvesztett egy aranyérmét a dinoszauruszok korában.

– Medált! – javította ki a bátyja immár másodszorra. – Csak azt írom le, amiben biztosak vagyunk.

– Menjünk vissza most rögtön a kunyhóhoz! – lelkesedett Annie. – És

bizonyosodjunk meg róla, hogy a titokzatos személy tényleg létezik!

– Megbolondultál? – tiltakozott Jack. – Még a nap sem kelt fel!

– Gyerünk! – sürgette Annie. – Meglephetjük, amikor alszik!

– Nem hiszem! – aggódott a testvére. – Mi van, ha a rejtélyes varázsló nem szereti a társaságot? Mi van, ha nem akar gyereket látni maga körül?

– Na, én mindenesetre megyek! – döntött Annie.

Jack kibámult a sötétszürke égre. Már majdnem hajnalodott.

– Rendben van! – sóhajtott. – Öltözzünk! Találkozzunk a hátsó bejáratnál! Csöndben gyere!

– Húúúú! – suttogta Annie, és olyan halkan osont el, mint egy kisegér.

Jack farmert és meleg pulóvert húzott. Becsúsztatta jegyzetfüzetét és ceruzáját a hátizsákjába. Leóvakodott a lépcsőn. Annie már várt rá a hátsó be-

járatnál. Zseblámpájával belevilágított Jack arcába.

– Papamm! Varázspálca! – mondta.

– Pszt! Ne keltsd föl anyut és aput! – suttogta Jack, és az elemlámpára mutatott. – Nem akarom, hogy bárki is meglásson!

Annie egyetértően bólintott, lekapcsolta lámpát, és beledugta az övébe. Kióvakodtak az ajtón a kora hajnali friss levegőbe. Ciripeltek a tücskök. A szomszéd kutyája ugatni kezdett.

– Pszt, Henry! Maradj csöndben! – csitította Annie.

Henry abbahagyta az ugatást. Az állatok mindig azt tették, amit a kislány kért.

– Futás! – sürgette Jack.

Átvágtak a sötét, nedves gyepen, és meg sem álltak az erdő széléig. Jack visszafojtotta lélegzetét. Minden sötét volt és titokzatos.

– Gyerünk! – mondta Annie, és belevilágított Jack arcába.

A testvére hátraugrott, aztán megdermedt.

– Azonnal kapcsold le! – parancsolta.

– Csak meg akartalak nézni! – vála-

szolta Annie.

Jack rábámult:

– Ne bohóckodj! – mondta. – Ez most komoly!

– Jól van, na! – válaszolta Annie, és ráirányította a lámpa fényét a fák koronájára.

– Most meg mit csinálsz? – kérdezte Jack.

– A fakunyhót keresem! – A fénycsóva megállt. És ott volt a kunyhó. Á titokzatos faházikó az erdő legmagasabb fájának a tetején. Annie rávilágított a kunyhóra, majd a hosszú létrára.

– Fölmegyek! – mondta. – Az övébe tette a lámpát, és mászni kezdett.

– Várj! – állította meg Jack. – Mi lesz, ha van valaki a házban? Annie! Azonnal gyere vissza! – De a húga már ott sem volt. A lámpafény is eltűnt. Jack egyedül maradt a sötétben.

2.

Újra otthon

– Senki sincs itt! – suttogta Annie.

Jack arra gondolt, hogy jobb lenne hazamenni. Aztán eszébe jutottak a könyvek a kunyhóban. Elindult felfelé a létrán. Már majdnem fölért, amikor az égre fölnézve, a távolban fényt látott. Közeledett a hajnal. Átbújt a padlón lévő nyíláson, és letette a hátizsákját. A kunyhóban sötétség honolt. Annie zseblámpájával rávilágított a szanaszét heverő könyvekre.

– Még mindig itt vannak! – suttogta. Megállította a fénycsóvát egy dinoszauruszokról szóló könyvön. Ez volt

az, amely visszavitte őket a dinoszauruszok korába.

– Emlékszel a Tyrannosaurusra? – kérdezte a bátyját. Jack felmordult. Hát persze, hogy emlékszik! Hogyan tudna bárki is elfelejteni egy igazi, élő Tyrannosaurus rexet?

A fény rásiklott az ő megyéjüket ismertető könyvre. Egy vörös selyem könyvjelző lógott ki belőle.

– Emlékszel a képre, amely a városunkat ábrázolta? – kérdezte Annie.

– Hát persze! – válaszolta Jack. Ez volt az a kép, amely hazarepítette őket.

– Ez a kedvencem! – szólalt meg a kishúga.

A lámpa fénye most egy lovagokról és kastélyokról szóló könyvön állapodott meg. Egy kék bőrből készült könyvjelző kandikált ki belőle. Annie kinyitotta a kötetet a jelzőnél. A kép egy fekete paripán ülő lovagot ábrázolt, ahogy egy kastély felé lovagol.

Annie a lovagra mutatott.

– Annie! Csukd be a könyvet! – kérte Jack. – Tudom, mi jár a fejedben. Ne csináld!

– Azt kívánom, bárcsak igazából is láthatnánk! – suttogta a kislány.

– Ne! Nem akarom! – kiáltotta Jack.

Furcsa hangot hallottak.

– Nyihahaaa!

Úgy hangzott, mint egy lónyerítés. Mindketten az ablakhoz szaladtak. Annie levilágított a földre.

– Jaj, ne! – suttogta Jack.

– Egy lovag! – lelkendezett Annie. – Egy fényes páncélú lovag! Egy csodás, éjfekete lovon! A mi erdőnkben!

Hirtelen szellő kerekedett. A falevelek megremegtek. Megint ugyanaz történt!

– Utazunk! – kiáltotta Annie. – Hasalj le!

A szél erősödött. A levelek susogtak. És a kunyhó forogni kezdett. Egyre gyorsabban és gyorsabban!

Jack lehunyta a szemét. Aztán hirtelen minden elhalkult. Csönd lett. A fiú kinyitotta a szemét. Didergett. A levegő nyirkos volt, és hűvös. Újra felhangzott a nyerítés.

– Nyihahaaa!

– Azt hiszem, megérkeztünk! – suttogta Annie, még mindig a kastélyokról szóló könyvet szorongatva.

Jack kikukucskált az ablakon. Egy hatalmas vár sejlett át a ködön. A fiú körülnézett. A kunyhó most egy másik tölgyfán állt. Lepillantva látták a lovagot, amint elüget éjfekete paripáján.

– Nem maradhatunk itt! – szólalt meg Jack. – Haza kell mennünk, és előbb tervet kell készítenünk!

Fölkapta a környékükről szóló könyvet. Kinyitotta a vörös selyem könyvjelzőnél. Rámutatott a városuk képére:

– Azt kívánom… – kezdte, de Annie félbeszakította:

– Nem! – és kikapta a bátyja kezéből a könyvet.

– Ne légy buta! Át kell gondolnunk a helyzetet! – mondta Jack. – De otthon.

– Itt gondoljuk át! – makacskodott Annie.

– Gyerünk! Add ide! – sürgette Jack.

A kislány visszaadta testvérének a könyvet:

– Rendben van! Te hazamehetsz, de én maradok! – Becsúsztatta az övébe a zseblámpát.

– Várj! – mondta Jack.

– Csak egy pillantást szeretnék vetni rá! Egy icipici pillantást! – rimánkodott Annie, és elkezdett lefelé mászni a létrán.

Jack horkantott. No, jól van. Annie nyert, nem mehet haza nélküle. Különben is, ő is kíváncsi. Betette a kastélyokról szóló könyvet a hátizsákjába.

Rálépett a létrára, és megindult lefelé a titokzatos ködön át.

3.

Keresztül a hídon

Annie a fa alatt állt, és a föld fölött gomolygó ködbe bámult.

– Azt hiszem, a lovag a híd felé ment – mondta. – A híd pedig a várhoz vezet.

– Várj! Megnézem – válaszolta Jack. – Add ide a lámpát!

Elvette húgától az elemlámpát, kivette hátizsákjából a kastélyos könyvet, és felütötte a bőr könyvjelzőnél.

Elolvasta a kép alatti szöveget:

A képen egy lovagot látunk,
aki egy ünnepségre tart.

A lovagok veszélyes utazásaik közben páncélt viseltek. A páncélzat nagyon nehéz volt. Csak a sisak maga közel tizennyolc kilót nyomott.

Tyű! Jack ötéves korában volt tizennyolc kiló! Tehát ez olyan, mintha egy ötévessel a fejeden kéne lovagolnod!

Jack elővette a jegyzetfüzetét. Jegyzetelni akart, ugyanúgy, mint a dinoszauruszkaland során. Azt írta:

Nehéz fej.

„Még valami?” – tűnődött, miközben a könyvet lapozgatta. Talált egy képet, amely egy palotát ábrázolt a körülötte levő épületekkel együtt.

– A lovag átmegy a hídon. Bemegy a kapun – szólalt meg Annie.

Jack rápillantott a könyvben levő képre, és elolvasta a feliratot:

A várárkon felvonóhíd vezetett át.
Az árokban víz volt, hogy megvédje
a várat az ellenségtől.
Az a hiedelem járja, hogy a várárok-
ban néhol krokodilokat tartottak.

Jack felírta:

Krokodilok a várárokban?

– Nézd! – szólalt meg Annie, szemét a ködbe fúrva. – Egy szélmalom! Ott!

– Igen! Itt, a könyvben is van egy szélmalom! – válaszolt Jack, az oldalt tanulmányozva.

– Az igazit nézd! Ne a könyvben levőt! – feleselt Annie.

Hirtelen egy fülszaggató rikoltás harsant föl valahonnan.

– Hallgasd csak! Olyan, mintha onnan, abból a kis házból jött volna! – suttogta a kislány. A ködön keresztül

egy pontra mutatott.

– Itt is van egy házikó – mondta Jack a képet tanulmányozva. Majd tovább olvasott.

A madárház a kastély belső udvarán volt. Itt tartották a vadászatra idomított sólymokat.

Sólymok madárházban.

– jegyezte le a füzetébe.

– Be kell mennünk a belső udvarba – mondta Annie-nek.

– Hallgasd csak! – suttogta a húga.

– Dobok! Kürtök! A várból jön a hang! Menjünk be, nézzük meg!

– Várj! – intette le Jack. Lapozgatott a könyvben.

– Azt akarom látni, Jack, ami bent van, nem azt, ami a könyvben látható! – nógatta Annie.

– Pillants csak ide! – mondta Jack.

Rámutatott egy képre, amely egy nagy ünnepséget ábrázolt. Doboló és kürtöt fújó férfiak álltak az ajtónál. Jack elolvasta, mi van a kép alá írva.

Az ünnepségen harsonák jelezték a különböző étkek behozatalát. Az ünnepségeket a fogadóteremben tartották.

– Te nézegetheted a könyvedet, ameddig akarod, de én bemegyek! – jelentette ki Annie.

– Várj! – mondta Jack, tovább vizsgálva a képet. Az ábrán egy vele nagyjából egykorú fiút látott, aki étellel roskadásig megrakott tálcát cipelt. A tálcán rengeteg finomság volt, köztük egy egész sült malac, pástétomok, s valami, amit egyáltalán nem értett. Egy páva tollastól.

Jack lejegyezte:

Pávát ettek?

Fölemelte a könyvet, hogy megmutassa a képet Annie-nek.

– Nézd csak – kezdte. – Azt hiszem…

Ám a húga, szokása szerint ismét eltűnt. Jack a szemét meresztgette a ködben. Hallotta a valóságos dobok és kürtök hangját, s meg is látta Annie-t: épp átóvakodott a hídon, s eltűnt a kastélyba vezető kapuban.

4.

A kastélyban

– Kitekerem a nyakát! – fogadkozott Jack.

Beledobta jegyzetfüzetét és ceruzáját a hátizsákba, és elindult a felvonóhíd felé. Remélte, hogy senki sem veszi észre. Gyorsan sötétedett, közeledett az éjszaka. Ahogy áthaladt a hídon, a deszkák megnyikordultak a lába alatt. Lepillantott a mélybe. „Vajon tényleg van krokodil a várárokban?” – gondolta.

– Állj! – kiáltotta valaki. A hang a vár fokán figyelő őrszemtől jött.

Jack átrohant a hídon, majd keresztül a kapun, be, egyenesen a várudvarba. A palota belsejéből zeneszó, kiabálás és nevetés hallatszott. Jack észrevett egy sötét sarkot, odasietett és lekuporodott. Minden ízében reszketett, s tekintetével Annie-t kereste. Az udvart körülvevő magas falra égő fáklyák voltak erősítve, ezek világították be a majdnem teljesen kihalt térséget. Most két fiú haladt át rajta, egy-egy lovat vezettek. A paripák patája hangosan csattogott a kövezeten.

– Nyihahaaa!

Jack rémülten megfordult. A lovag fekete ménje nyerített mögötte.

– Pszt! – szólt rá a lóra.

Belebámult a sötétbe. Egyszer csak észrevette Annie-t. Ott bújt meg a várudvar közepén álló kút mögött, és onnan integetett Jacknek. A bátyja csöndben visszajelzett. Megvárta, amíg

a lovászfiúk eltűnnek az istállóban, majd odaosont a kúthoz.

– Meg akarom keresni, hol szól a zene! – suttogta Annie. – Jössz?

– Jövök! – súgta vissza Jack. A macskaköveken átosonva, a palota bejáratához érve fülelni kezdtek. Zeneszó és zaj hallatszott a pompásan kivilágított teremből. Az ajtófélfa mögül bekukucskáltak.

– Az ünnepség a nagyteremben! – suttogta Jack.

Visszafojtott lélegzettel nézett körül. Hatalmas tűz égett a zajos terem végében. A kőfalakat körös-körül faliszőnyegek borították. A földre virágszirmokat szórtak. Rövid ruhába öltözött fiúk hordozták körbe az étellel megrakott, hatalmas tálcákat. Az asztal alatt kutyák marakodtak a lehulló csontokért.

Fényes ruhájú, mókás kalapot viselő férfiak jöttek-mentek. Néhányan furcsa

alakú gitáron játszottak, mások labdát dobáltak a levegőbe vagy karddal egyensúlyoztak.

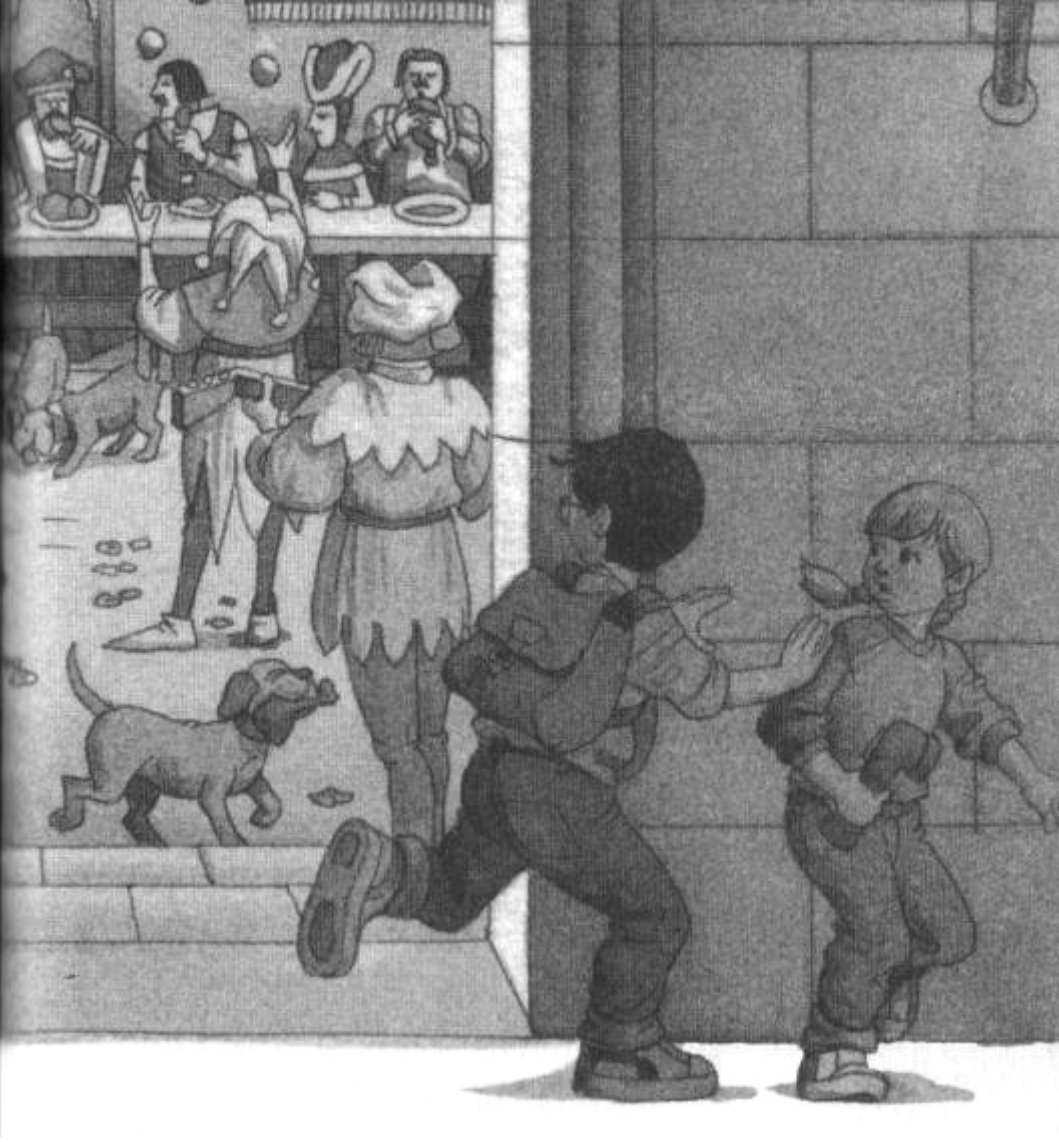

A zsúfolásig megrakott asztalokat szőrmébe burkolódzó, kalapos férfiak és nők ülték körül.

– Vajon melyikük lehet a lovag? – tűnődött Jack.

– Fogalmam sincs – válaszolta Annie. – De nézd, kézzel esznek!

Hirtelen egy mély hang zengett fel mögöttük. Jack rémülten megpördült. Néhány lépésnyire tőlük egy süteménnyel megrakott tálcát cipelő férfi állt.

– Kik vagytok? – kérdezte mérgesen.

– Jack vagyok – suttogta Jack.

– Én meg Annie – suttogta a kislány.

Aztán, amilyen gyorsan csak tudtak, elszaladtak.

5.

Fogságban

– Futás! – kiáltotta Annie.

Jack ott loholt mögötte. Vajon követi őket valaki?

– Ide! Gyorsan! – Annie odarohant az előcsarnokból kivezető ajtóhoz. Belökte. Egy sötét, hideg teremben találták magukat. Az ajtó nyikorogva csukódott be mögöttük.

– Add ide a lámpát! – mondta Annie. Testvére odaadta, s a kislány felkattintotta.

Szent egek! Egy sor lovaggal találták szemközt magukat! Annie lekapcsolta az elemlámpát. Csönd volt.

– Nem mozdulnak! – suttogta Jack. Annie visszakapcsolta a fényt.

– Csak páncélok! – suttogta Jack.

– Nincs fejük! – mondta Annie.

– Add ide egy kicsit a lámpát! – kérte Jack. – Hadd nézzem meg a könyvet!

Annie engedelmeskedett, Jack pedig előhúzta a könyvet. Addig lapozgatott benne, amíg meg nem találta, amit keresett.

– Páncélteremnek hívják. Itt tartják a páncélokat és a fegyvereket. – Körbevilágított a teremben.

– Ó! – suttogta. A fény megcsillant a fényes mellvérteken, láb- és karvédőkön, a polcokon sorakozó sisakokon és fegyvereken. Voltak ott pajzsok, lándzsák, számszeríjak, buzogányok és csatabárdok. Zaj hallatszott az előcsarnokból. Emberek közelednek!

– Bújjunk el! – javasolta Annie.

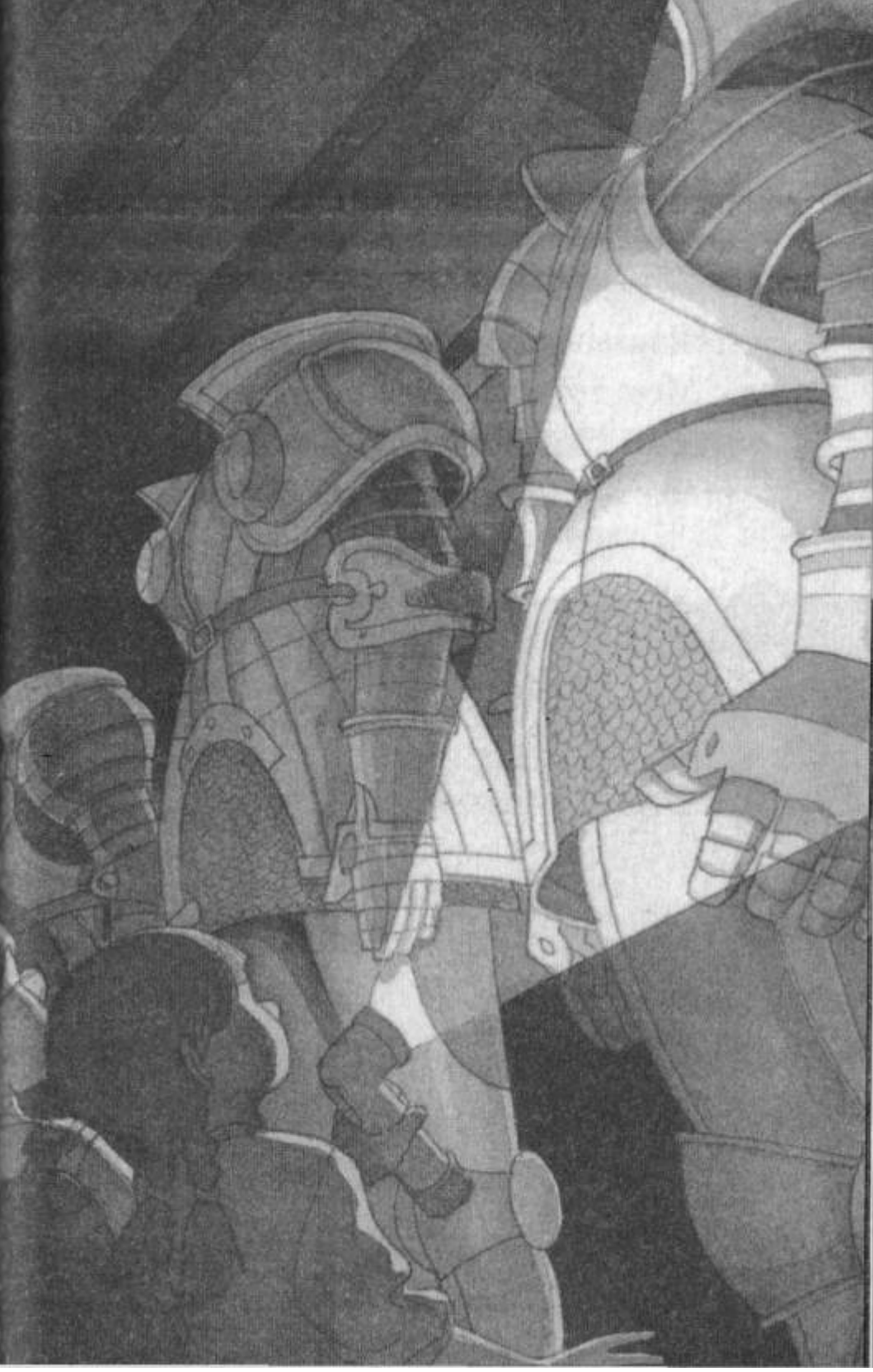

– Várj! Előbb ellenőrizni akarok valamit! – válaszolta Jack.

– Siess! – sürgette Annie.

– Csak fél perc! – felelte Jack. – Tartsd a lámpát!

Megpróbált leemelni egy sisakot a polcról. Nagyon nehéznek találta. Megpróbálta a fejére tenni. A sisakros-

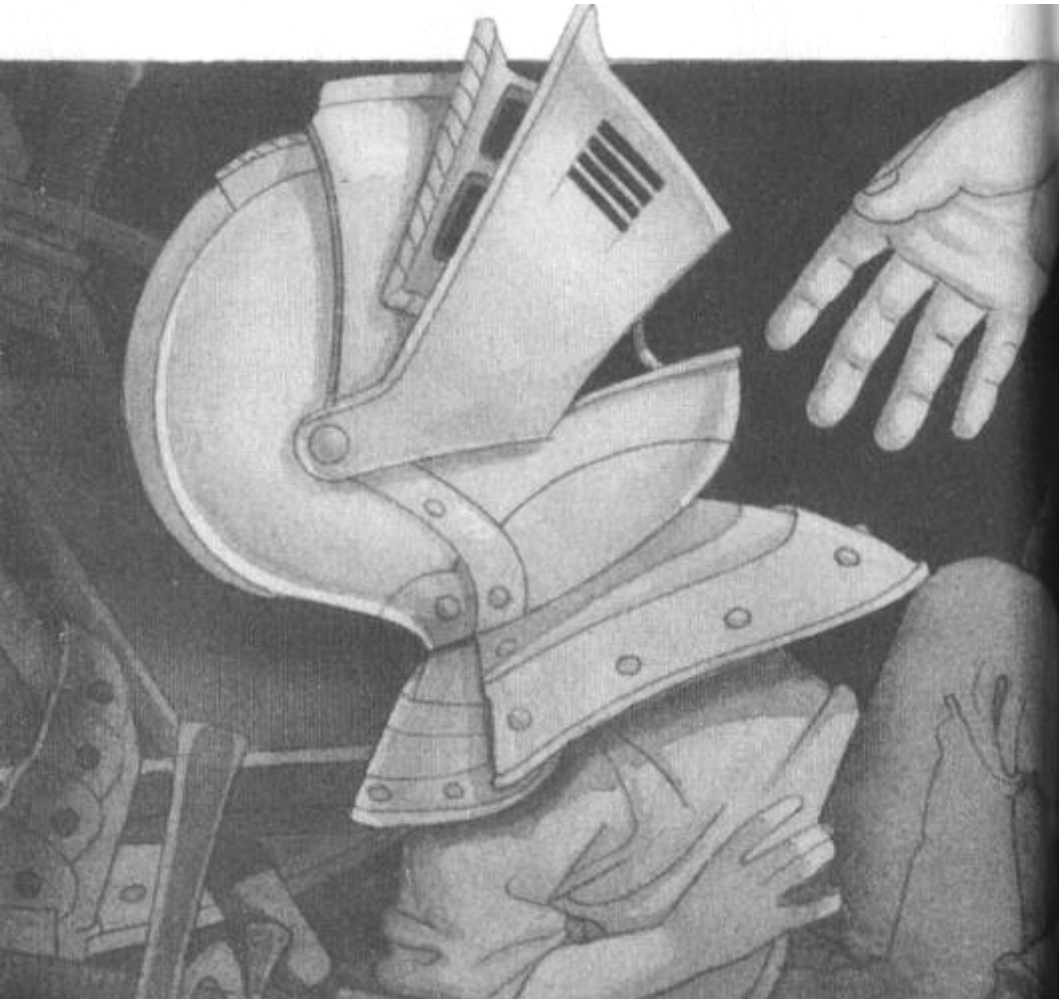

tély lecsapódott. Ó, jaj! Rosszabb volt, mintha egy ötéves gyereket vett volna a nyakába! Talán még egy tízévesnél is rosszabb. Jack nemcsak hogy nem tudta fölemelni a fejét, de nem is látott semmit!

– Jack! – Annie hangja távolról hallatszott. A zajok közeledtek!

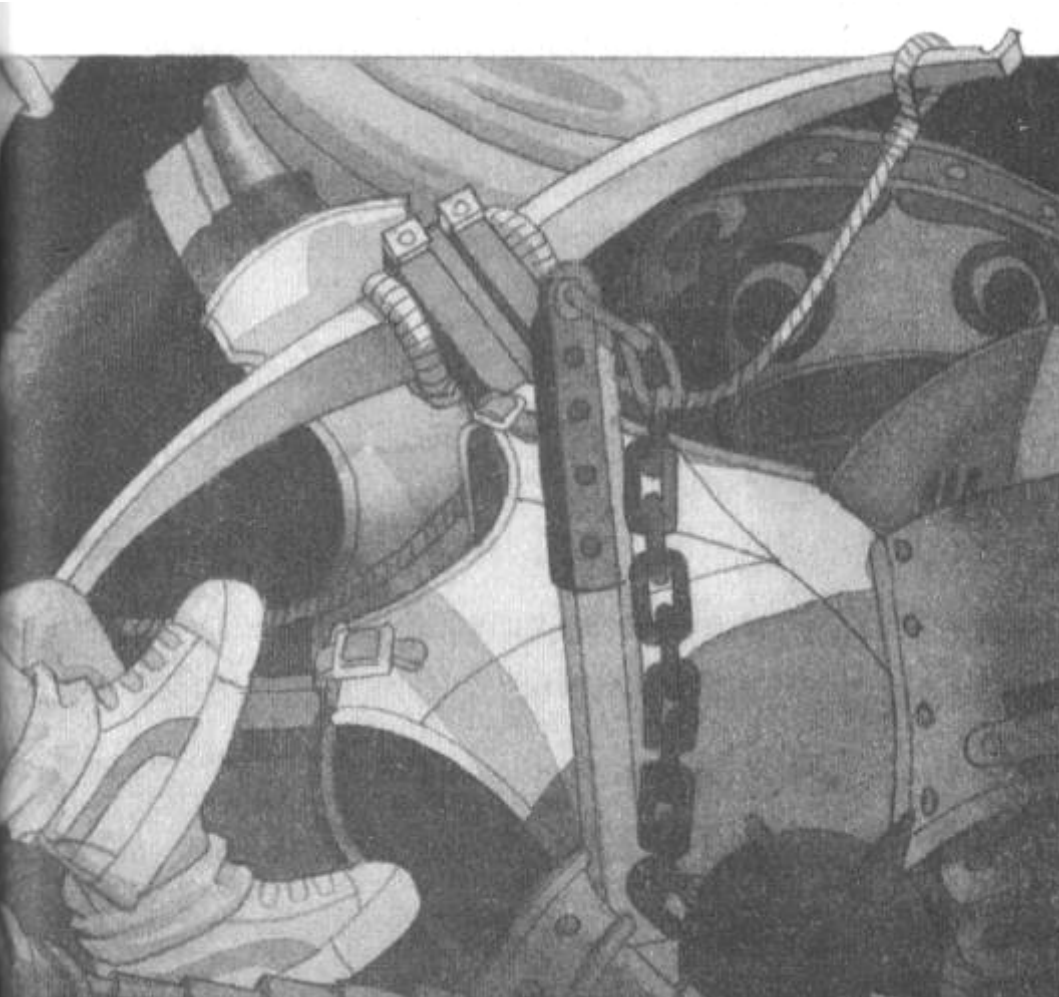

– Kapcsold le a lámpát! – Jack hangja visszhangzott a fémsisak alatt.

Erősen küzdött, hogy megszabaduljon a sisaktól, de közben elvesztette az egyensúlyát, és nekiesett néhány páncélnak, amelyek hangos csattanással a földre zuhantak.

Jack a földön feküdt a sötétben. Megpróbált felülni. Nem sikerült. Túl nehéz volt a feje. Mély hangokat hallott. Valaki megragadta a karjánál, s a sisakját lehúzták a fejéről. Belebámult a szemébe világító piros fénybe.

6.

Tadamm!

A fáklya fényénél Jack három hatalmas férfit látott maga köré csoportosulni. Egy szúrós szemű tartotta a fáklyát, egy vörös képű fogta Jack karját, egy hosszú bajszú pedig Annie-t tartotta fogva.

A kislány rugdosódott és kiabált.

– Elég! – mondta a bajszos.

– Kik vagytok? – kérdezte a vörös képű.

– Kémek? Idegenek? Egyiptomiak? Rómaiak? Perzsák? – kérdezte a szúrós szemű.

– Nem, ti buták! – tiltakozott Annie.

– Ó, atyám! – sóhajtott Jack.

– Tartóztasd le őket! – mondta Vörösarc.

– Börtönbe velük! – dörögte Szúrósszem.

Az őrök kicipelték Annie-t és Jacket a páncélteremből. A fiú hátrapillantott: a hátizsákját kereste.

– Gyerünk! – lökte meg az őr.

Jack elindult. Végigmentek a hosszú, sötét folyosón. Jack, Annie, Szúrósszem, Vörösarc és Bajusz.

Lementek a sötét, széles, huzatos lépcsőn. Jack hallgatta, ahogy Annie kiabál az őrökkel:

– Tökfejek! Buták! Nem csináltunk semmit!

De az őrök csak nevettek. A lépcső alján egy nagy fémajtó állt, rajta keresztben hatalmas vasrúd. Szúrósszem eltolta a rudat, s betaszította a nyikorgó ajtót. Belökte a testvéreket egy hideg, nyirkos terembe.

A fáklya piros fénye bevilágította a börtönt. A penészes falról lelógó láncok összetekeredtek a kőpadlón. A legundokabb hely volt, amelyet Jack valaha is látott.

– Az ünnepség végéig itt tartjuk őket! – mondta Szúrósszem. – Aztán átadjuk a hercegnek. Ő tudja, hogyan kell bánni a tolvajokkal.

– Holnap lesz az akasztás! – mondta Bajusz.

– Hacsak addigra a patkányok meg nem eszik őket! – folytatta Vörösarc. A három férfi jót nevetett.

Jack meglátta, hogy a hátizsákja Annie-nél van. A kislány csöndben kihúzta a cipzárt.

– Gyerünk, láncoljuk meg őket! – mondta Szúrósszem. Az őrök elindultak feléjük. Annie előrántotta az elemlámpát a hátizsákból.

– Tadamm! – kiabálta.

Az őrök meghökkenve megálltak. Döbbenten bámulták a kislány kezében levő csillogó tárgyat. Annie felkapcsolta a lámpát. Az őrök rémülten ugrottak a fal mellé. Szúrósszem eldobta a fáklyát. Az beleesett a földön levő tócsába, és sisteregve kialudt.

– Ez az én csodafegyverem! – kiabálta Annie a lámpával hadonászva. – Hasra, vagy végetek!

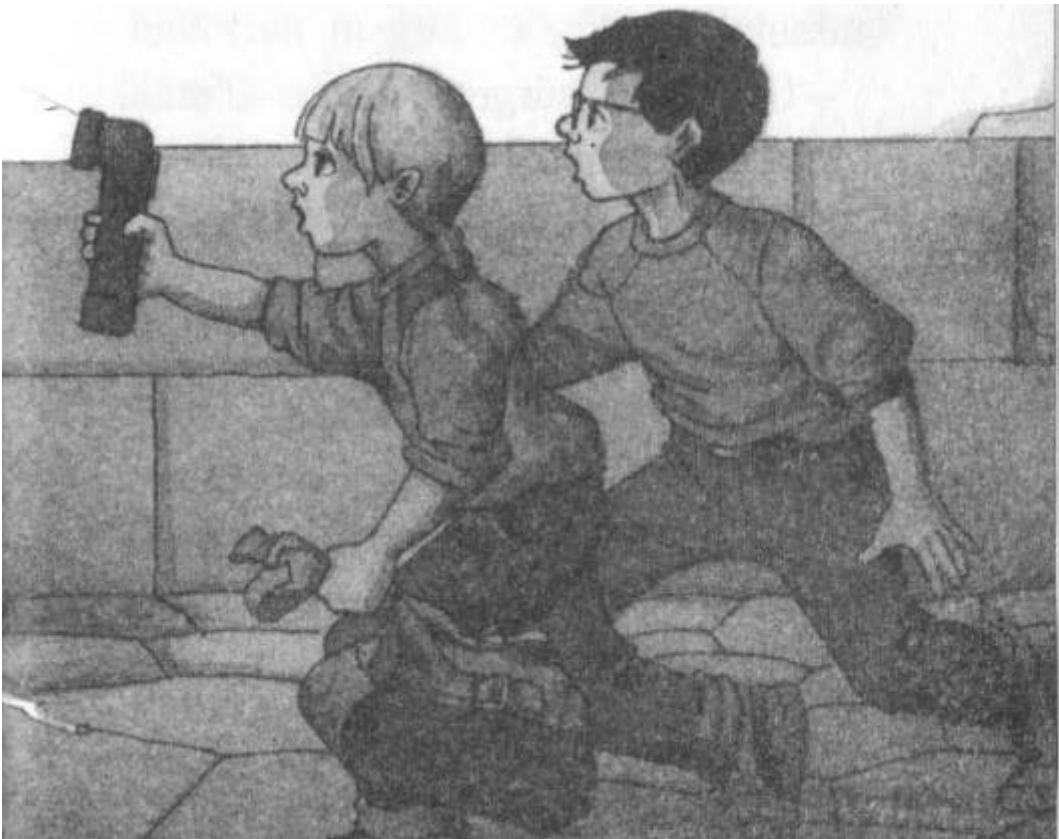

Jacknek leesett az álla a meglepetéstől. Húga először az egyik, majd a másik őrre világított. Azok rémülten takarták el szemüket.

– Hasra! Mindannyian! – kiabálta Annie.

Az őrök egymás után sorban lefeküdtek a földre. Jack alig akart hinni a szemének.

– Gyerünk – sürgette Annie –, futás! – Jack tétovázott. Előbb a nyitott ajtóra, majd a földön kuporgó őrökre pillantott.

– Siessünk! – mondta a kislány, és Jack egy hatalmas ugrással követte Annie-t.

7.

A titkos folyosó

Annie és Jack felrohantak a huzatos lépcsőkön, majd át az előcsarnokon. Nem jutottak túl messzire, amikor kiabálást hallottak maguk mögött. A távolban kutyák ugattak.

– Jönnek! – sikította Annie.

– Ide! – kiáltotta Jack. Benyitott egy ajtón, és berántotta a kislányt egy sötét terembe. Annie körbevilágított a lámpával. Zsákok és fahordók sorakoztak mindenfelé.

– Jobb, ha belenézek a könyvbe! – mondta Jack. Annie átnyújtotta neki az

elemlámpát és a hátizsákot. Jack elővette a könyvet, és lázasan lapozgatni kezdte.

– Pszt! Halkabban! Valaki jön! – mondta Annie. A testvérek beugrottak az ajtó mögé. Az ajtó nyikorogva kinyílt.

Jack visszatartotta a lélegzetét. A fáklya fénye vadul táncolt a zsákokon és a hordókon. Aztán a fény hirtelen eltűnt, az ajtó pedig döngve becsapódott.

– Jaj nekünk! Siessünk! Bármikor visszajöhetnek – suttogta Jack. Remegő kézzel lapozta a könyvet.

– Itt a palota térképe – mondta. – Nézd, valahol itt lehetünk. Ez egy raktár. – Jack körülnézett a teremben. – Liszteszsákok és boroshordók – állapította meg.

– Kit érdekel? Menjünk, mielőtt még visszajönnek – sürgette Annie.

– Nem. Nézd! – szólt Jack. Rámutatott a térképre. – Itt egy csapóajtó. – Majd hangosan felolvasta:

Ez az ajtó egy titkos átjáróra nyílik, amely kivezet a raktárból a várárkon túli szakadékhoz.

– Milyen szakadékhoz? – kérdezte Annie.

– Nem tudom – felelte Jack. – Majd kiderül. De előbb meg kell találnunk az ajtót.

Jack gondosan tanulmányozta a képet. Aztán körbevilágított a szobában. A helyiséget kőlapok borították. A képen a csapóajtó öt kőkockányira volt az előcsarnokba vezető ajtótól.

Jack rávilágított a padlóra, és elkezdte számolni a köveket.

– Egy, kettő, három, négy, öt!

Megmozgatta az ötödiket. Laza volt. Letette a lámpát a padlóra. Becsúsztatta ujjait a vékony kőlap alá, és megpróbálta fölemelni.

– Segíts! – kérte a húgát.

Annie odament, és segített kiemelni a követ a helyéből. A kő alatt egy kis fa csapóajtó volt. A két testvér meghúzta az ajtó kötélfogantyúját. Az ajtó nyikorogva kinyílt.

Jack felkapta a lámpát, és bevilágított a lyukba.

– Itt egy kötél! Menjünk! – biztatta húgát.

Az övére erősítette a lámpát, leengedte a kötélhágcsót és leereszkedett rajta. Annie követte. Mikor mindketten leértek, Jack körbevilágított. Egy alagútban voltak. Lekuporodott, és elkezdett kúszni a nedves, csúszós alagútban. A lámpa fénye alig-alig világította meg a falakat. Jack megrázta a lámpát.

– Azt hiszem, merül az elem – súgta oda aggódva Annie-nek.

– Siessünk! – sürgette a húga. Jack gyorsított. Már fájt a háta a görnyedéstől.

A zseblámpa fénye egyre halványabb és halványabb lett. Kétségbeesetten igyekeztek kijutni a kastélyból, mielőtt teljesen kialszik.

Hamarosan egy újabb kis faajtóhoz érkeztek. Az alagút végén levő ajtóhoz! Jack kinyitotta, és kidugta rajta a fejét.

Semmit sem látott a ködös éjszakában, de a levegő kellemesen tiszta és hűvös volt. Mélyet lélegzett.

– Hol vagyunk? – suttogta Annie a háta mögött. – Mit látsz?

– Semmit. De azt hiszem, kijutottunk a kastélyból. Mindjárt körülnézek.

Jack betette a lámpát a hátizsákba. Elengedte az ajtót, és kinyújtotta a ke-

zét, tapogatózni kezdett, de csak levegőt ért, nem érzett semmit.

– Először a lábamat dugom ki – mondta. Megfordult a szűk alagútban, hasra feküdt, és kidugta előbb az egyik, majd a másik lábát is. Lassan araszolt hátrafelé. Nem érzett talajt a lába alatt.

– Ez biztos a szakadék – mondta Annie-nek. – Húzz vissza!

A kislány megfogta Jack kezét.

– Nem tudlak megtartani! – mondta.

Jack érezte, amint ujjai kicsúsznak Annie szorításából. Aztán érezte, hogy zuhan. Bele a mély sötétségbe…

8.

A lovag

Jack feje víz alá merült, megtelt vele a szeme, az orra. Lecsúszott a szemüvege is, épp az utolsó pillanatban kapta el. Köhögött, és csapkodott.

– Jack! – szólította Annie föntről.

– A várá… rokban… vagyok… – válaszolt Jack levegő után kapkodva. Megpróbálta kiköpni a vizet és fölvenni a szemüvegét. Hátizsákkal a hátán, cipőben és a víztől elnehezült ruhájában alig tudott a felszínen maradni. Valami hangosat csobbant mellette.

– Helló, én is itt vagyok! – suttogta Annie.

A hangja közelről jött, de Jack nem látta őt.

– Merre van a part? – kérdezte a kislány.

– Nem tudom, csak ússz! – Jack továbbevickélt a hideg, fekete vízben. Hallotta, hogy Annie is úszik. Először úgy tűnt, Annie megy elöl. De aztán loccsanást hallott a háta mögül.

– Annie! – szólította húgát.

– Tessék? – a válasz elölről jött, nem hátulról.

Még egy csobbanás. Hátulról! Jack szíve majd megállt rémületében. Krokodilok? Semmit sem látott víztől párás szemüvegében.

– Annie! – suttogta.

– Tessék?

– Ússz gyorsabban!

– De már itt vagyok! Majdnem a szélén! – suttogta Annie.

Jack a sötétben arra úszott, amerről húga hangja hallatszott. Elképzelte, amint egy krokodil követi őt. Még egy loccsanás! Nem messze tőle! Jack keze egy élő, meleg dolgot tapintott!

– Áááá! – kiabált.

– Én vagyok az! – nyugtatta meg Annie. – Fogd meg a kezem!

Jack megragadta a felé nyújtott kezet, a kislány pedig odahúzta őt a várárok – széléhez. Kievickéltek a nedves fűre. Végre biztonságban vannak! Újabb csobbanás hallatszott a várárok vizéből!

– Jaj nekem! – vacogta Jack. Minden ízében reszketett. Foga összeösszekoccant. Lerázta a vizet a szemüvegéről, és föltette. Akkora köd volt, hogy nem látta sem a kastélyt, sem a várárkot, sem pedig a krokodilokat.

– M-megcsináltuk… – dadogta Annie. Az ő foga is vacogott.

– Igen – válaszolta Jack. – De hol vagyunk? – Belebámult a fagyos éjszakába. Hol van a felvonóhíd? A szélmalom? A madárház? A fák? A fakunyhó? Mindent elnyelt a sötét, ködös, titokzatos éjszaka. Jack belenyúlt víz áztatta hátizsákjába, és elővette az elemlámpát. Bekapcsolta. Semmi sem történt. Foglyok voltak megint! A hideg, sötét, ködös éjszaka ejtette őket foglyul.

– Nyihahaaa!

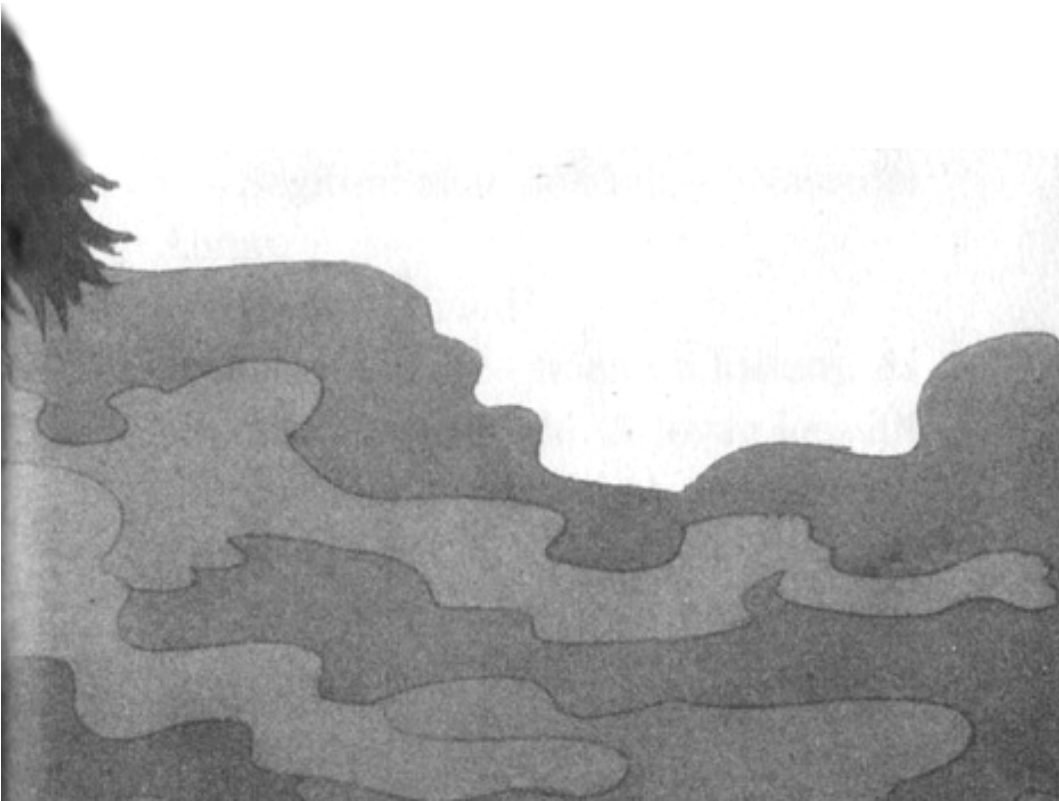

Lónyerítés! Hirtelen eltűntek a felhők. Telihold világított az égen, fénye eloszlatta a ködöt. Aztán Jack és Annie meglátta őt. A lovagot. Ébenfekete paripán ült, páncélján megcsillant a holdfény. A sisakrostély elfedte arcát. Egyenesen a testvérekre nézett.

9.

Holdfényben

Jack megdermedt.

– Ez ő! – suttogta Annie.

A lovag kinyújtotta kesztyűs kezét.

– Gyere, Jack! – hívta bátyját Annie.

– Hova megyünk? – kérdezte a fiú.

– Segíteni akar nekünk – válaszolta Annie.

– Honnan tudod?

– Csak tudom – felelte a kislány, és elindult a paripa felé. A lovag leszállt a lóról. Fölemelte Annie-t, és felültette a nyeregbe.

– Gyere, Jack! – hívta bátyját a kislány.

A lovag a fiút is a nyeregbe emelte, majd maga is felült. Megrántotta a gyeplőt. Az ébenfekete mén könnyű vágtába kezdett a várárok mentén. Jack átvette a patadobogás ritmusát. A szél fújta a haját, és ő hirtelen nagyon bátornak és erősnek érezte magát. Úgy gondolta, hogy egy örökkévalóságig képes lenne vágtázni ezen a paripán, a titokzatos lovag társaságában. A tengeren túlra, a világ végéig, akár a holdra is.

Egy sólyom rikoltott a sötétben.

– Ott van a kunyhó! – lelkendezett Annie, és a távoli fák koronája felé mutatott. A lovag a tölgy felé irányította lovát.

– Nézd! Ott van! – mutatott rá Annie a kötélhágcsóra.

A lovag megállította a fekete paripát. Leszállt, majd lesegítette a gyerekeket is.

– Köszönjük – hajolt meg Annie és Jack.

A lovag visszaszállt hátasára. Búcsút intett kesztyűs kezével, majd megrántotta a kantárt, és eltűnt a ködben. Annie elkezdett felmászni a kötélhágcsón, Jack követte. Újra felhő takarta el a holdat. Jacknek úgy tűnt, mintha a lovag páncélját látta volna még egyszer megcsillanni a kastély felé vezető úton, a hegytetőn. A felhők ekkor már teljesen eltakarták a holdat. Sötétbe burkolódzott a táj.

– Elment – suttogta megilletődötten Annie.

Jack megborzongott nedves ruhájában. A sötétbe bámult.

– Fázom – szólalt meg Annie. – Hol van a mi vidékünkről szóló könyv?

Jack az ablakon kibámulva hallotta, ahogy Annie motoszkál a sötétben.

– Azt hiszem, ez az. Érzem a selyem könyvjelzőt.

Jack csak félig figyelt rá. Azt remélte, hogy újra megpillanthatja a távolban a lovagot.

– Na, jól van! Ez lesz az! Kipróbálom! – mormolta Annie. – Aha! Ez az! Most rámutatok! Kívánok valamit! Azt kívánom, bárcsak otthon lennénk! Remélem, jó képre mutattam… – tette hozzá.

– Tessék?! – nézett rá Jack. – Miféle kép? És milyen könyv?!

A kunyhó rázkódni kezdett. A szél egyre erősebben fújt.

– Remélem, nem a dinoszauruszos könyv volt! – mondta Annie.

– Állj meg! – parancsolta Jack a kunyhónak, de már túl késő volt.

A házikó forogni kezdett. És csak forgott és forgott és forgott! A szél fütyült! Aztán hirtelen csönd lett. Teljes csönd.

10.

A titokra fény derül

A levegő meleg volt. Hajnalodott. Valahol a távolban egy kutya ugatott.

– Azt hiszem, Henry ugat! – lelkendezett Annie. – Itthon vagyunk!

Mindketten kinéztek az ablakon.

– Ez meleg helyzet volt – jegyezte meg Jack.

A távolból idelátszottak az utcájuk fényei. A házukban is égett a lámpa az emeleten.

– Hűha! Azt hiszem, anya és apa már fent vannak! Siessünk! – türelmetlenkedett Annie.

– Várj! – állította meg Jack. Kinyitotta hátizsákját. Kivette belőle a lovagos könyvet. Csurom víz volt. Letette a többi könyv közé.

– Gyere már! Siess! – Annie elindult lefelé.

Jack követte. A szürkésfekete fák tövében értek földet. Az erdőből kiérve a csöndes, kihalt utcán már szaladtak a házuk felé. Átsurrantak az udvar gyepén. Egyenesen a hátsó ajtóig.

– Anyáék már nincsenek az emeleten – súgta oda Jacknek.

– Pszt! – intette csöndre a bátyja. Fölment a lépcsőn, be a hallba. Nem látta sem édesapját, sem édesanyját. De a fürdőszobából vízcsobogás hallatszott. Mennyire különbözött a házuk a hideg várkastélytól! Itt minden biztonságos, meleg és barátságos! Annie megállt a szobája előtt. Rámosolygott Jackre, majd besurrant az ajtón.

Jack is a szobájába sietett. Nedves ruháját gyorsan puha, száraz pizsamára cserélte. Leült az ágyára. Kinyitotta nedves hátizsákját, és kivette belőle elázott jegyzetfüzetét. Ceruza után kutatott. Keze hirtelen valami ismeretlen tárgyat tapintott. A bőr könyvjelző volt az. Biztosan a várakról szóló könyvből esett ki. Jack figyelmesen megnézte kislámpája fényénél. A bőr sima volt, de igen elnyűttnek tűnt. Nagyon régi lehetett. Először a rajta levő cirádás betűt vette észre. Egy díszes M! Jack kinyitotta éjjeliszekrénye fiókját, és elővette belőle az aranymedált. Megnézte a rajta levő betűt. Ugyanolyan volt, mint a könyvjelzőn!

Micsoda felfedezés! Jack vett egy mély levegőt. Egy titokra fény derült!

Az a személy, aki a dinoszauruszok földjén elejtette a medált, azonos a fakunyhóban lévő könyvek gazdájával! De ki ez a személy?

Jack a medál mellé tette a könyvjelzőt. Becsukta a fiókot. Fölkapta ceruzáját. Kinyitotta ázott jegyzetfüzetének utolsó oldalát, és elkezdte írni:

Ugyanaz...

Ám mielőtt még egy M-et odakanyaríthatott volna, szeme lecsukódott. Álmában újra a lovaggal voltak. Mindhárman az ébenfekete mén hátán ülve vágtattak a hűvös, sötét éjszakán át. Végig a kastély fala mellett, föl egészen a holdsütötte dombig. Bele a titokzatos ködbe.